

L'esperit del mirall

Un relat de: [JoanaCarner](#)

El so del despertador talla el somni que em té en suspens. És el tercer dia que es repeteix la mateixa història: parlo d'El retrat de Dorian Gray amb algú que no arribo a veure, mentre contemplo el rostre de la pintura. Des que la vaig llegir als deu o onze anys i fins que en vaig fer ben bé els tretze, aquesta narració d'Oscar Wilde sovint va estar present en anar-me'n a dormir, en haver de pujar a les golfes al vespre... Em demano per què tinc ara aquest somni recurrent, i em ve al cap el coi de conte que el professor de narrativa ens ha posat com a "deures" per a aquestes festes; per tocar-nos els daixonses, va dir amb el to planer i divertit que ens regala. Es tracta de fer un relat breu -punyeta de relats breus!- on el protagonista, o la protagonista, quan després de llevar-se es miri al mirall, hi vegi reflectida una cara que no és la seva. És un tema que no m'inspira gens; de fet, darrerament no m'inspira res. Només m'interesso pels contes que tinc escrits. Si al començament n'estava satisfeta, cada vegada m'assetgen més dubtes. Em cal trobar algú que els llegeixi i que me'ls comenti, amb sinceritat però amb misericòrdia.

Torno a pensar en El retrat de Dorian Gray, i en com la cara es fa més lletja cada vegada que, després d'una nova vilesa, el protagonista es mira la pintura. Podria ser un punt d'inspiració. Em dirigeixo al bany. M'he llevat d'hora i tinc força temps per endavant. Els nens són a casa de l'àvia. Fa setmanes que no em regalo un bany amb olis relaxants; avui en gaudiré d'un amb aroma de vainilla. M'enfonso en una sensació plaent, però... al cap em bullen els meus contes i un neguit d'escriptora desorientada.

L'aigua s'ha refredat. Deixo la banyera i m'introdueixo en el barnús flonjo i tebi. El vapor ha entelat tot el bany. Quina mandra, no vull obrir la finestra: fa fred a fora. Lentament, amb la mà començo a dibuixar un cercle en el mirall. És aquí on, en el conte breu que haig d'escriure, he de trobar la cara estranya i potser sentir un esglai. En uns segons el baf ha tornat a acomodar-se en la lluna, tot i que ara deixa entreveure una imatge. No acostumo a mirar-m'hi fins que no estic ja vestida, i només per fer-me una pentinada i posar-me un no res d'eyeliner. Des que em vaig separar de l'imbècil del Pere, sempre sóc jo qui haig de sortir esperitada per dur els fills a la guarderia. Però avui em guanya el desig de veure el meu rostre, i sense esperar que el tel del mirall desaparegui. ¿Em vull convèncer que sóc jo la que s'hi amaga? No, no és això, i tant que no. Quina bestiesa!, em dic. Però faig un nou intent de desenterrar la imatge que s'hi fa fonedissa. Agafo la tovallola i, amb cura, frego la lluna amb cercles cada vegada més grans. M'hi acosto alhora que un rostre avança cap a mi. No és el meu! Quedo esfereïda, tremolosa. Però en un no res em refaig. Oh, Déu meu! Així que és ell, amb el seu somriure trapella: el professor de narrativa. En uns segons ho veig tot clar i tinc l'estratègia decidida. Volo fins al despatx. Torno amb els meus contes, i sí, encara és al mirall. Ara que el tinc no puc deixar escapar l'ocasió, somric picardiosa. Tanco la porta amb el pestell i començo a llegir. Quina alegria! Ara, algú els escoltarà tots.